

LAS TORRES DEL PAINE

Segons diuen, és un dels llocs més bonics del planeta. Enquadrat dintre la Patagònia xilena, el Parc Nacional de Las Torres del Paine fou creat l'any 1959 i va ser declarat reserva de la biosfera per la UNESCO l'any 1978. Té una superfície de 242.000 hectàrees, amb unes altituds que oscil·len entre 50 i 3500 m sobre el nivell del mar. Aquestes espectaculars muntanyes granítiques de formes tan característiques, resultat de l'erosió glacial, estan situades entre la serralada andina i l'estepa patagònica.

Vaig arribar al parc procedent de Punta Arenas. La nit anterior, a l'hotel José Nogueiras, ens feren una recepció i ens vàrem titllar un parell de *pisco sour* que ens varen fer entrar riallera, principalment a les senyores. La recepta, per a quan tingueu una nit d'insomni, és la següent: 1 part de suc de llimona, 3 parts de pisco, 2 cullerades de sucre i una clara d'ou, afegiu-hi gel i barregeu-ho bé. Portàvem 600 km a l'esquena, després d'haver recorregut tota la pampa estepària de Magallanes. Pel camí havíem visitat una *pingüinera*, havíem vist nyandús, algun còndor de lluny, una fantàstica àguila mora, caracaràs, flamencs i guilles. A l'hora de dinar, a Cerro Negro, ens havíem cruspit un xai patagònic «*asado al palo*». Vàrem arribar assedegats i no va ser estrany que el *pisco sour* ens reprengués.

Quan entràrem al parc, el sol ja s'amagava darrere les impressionants agulles que li donen nom. Els ramats de guanacs pasturaven tranquils a les vores del camí amb les Torres de teló de fons. Una guineu cendrosa ens va venir a veure i es va deixar fotografiar d'una i mil maneres, com si de la mascota del parc es tractés. Vaig passar un parell d'hores molt agradables amb els companys, envoltat de solitud, veient l'evolució de les diferents llums del capvespre i intentant captar el sol darrere les nuvolades.

L'endemà ens vàrem aixecar, encara de fosc, per poder fotografiar la sortida de sol. Va ser meravellós, en sortint de l'hotel, veure les llums vermelloses que s'anaven formant darrere les escarpades Torres. Vàrem anar a un paratge amb un petit llac, de reflexos especulars en absència de vent, on simètricament es dibuixaven els esvelts pics sobre l'aigua. Una estampa quasi massa perfecta. Vàrem estar una bona estona allà gaudint de la pau i dels colors.

Passàrem el dia amb les càmeres a coll fotografiant els magnífics indrets del parc: Laguna Amarga, Salto Grande, el llac Pehoé, el llac Grey. Ens havíem aixecat per fotografiar la sortida del sol i ens n'anàrem a sopar quan havíem fet les fotos de la posta. Resulta que amb nosaltres venia un xicot, fotògraf professional, que volia fer la foto de la seva vida, i ens portava de corcoll amunt i avall fos l'hora que fos, intentat buscar el racó ideal. Si l'expedició hagués estat a les seves ordres, no haguéssim dormit ni menjat. Al final va resultar que no va poder fer la foto i la culpa va ser nostra perquè portàvem poca marxa. A mitja tarda vàrem parar al costat d'uns aiguamolls per fotografiar un cauquén, una oca dels Andes. Quan érem allà, va arribar una euga i el seu poltre al galop a beure a l'estany. La imatge dels dos cavalls abeurant-se amb les Torres reflectint-se a l'aigua va ser irrepètible.

Vaig poder fer-me càrrec del que era la flora del parc amb el bosc magallànic de cohiues i lengas. Vaig poder veure i fotografiar els ramats de guanacs, les guilles i les llebres. Però em vaig quedar amb les ganes de veure el puma, el gran felí americà, tot i que vaig intuir la seva presència a través d'algun guanac mort que trobàvem als matins. Segons em varen explicar, la densitat de pumes al parc és bastant important; és l'únic gran depredador que tenen, gasta males puces, i això fa que li tinguin un gran respecte. També em varen explicar que, uns dies abans d'arribar nosaltres, un puma havia atacat a la nit un cavall que hi havia en un càmping, aquest va arrencar esverat, i va passar per sobre una tenda on dormia una dona que va quedar cocejada.

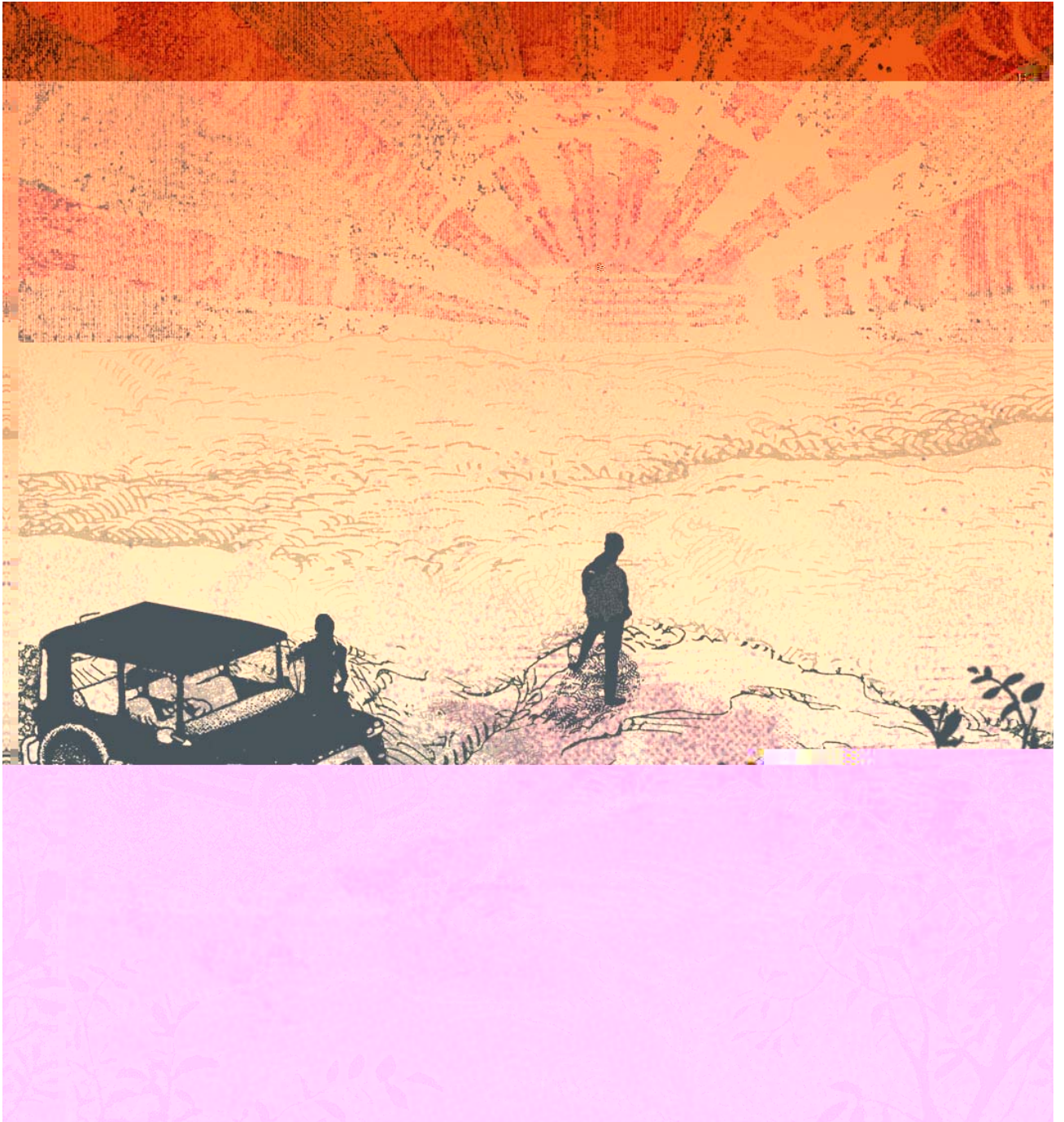
El dia que marxàvem ens vàrem aixecar també de fosc, per anar a veure la sortida del sol pel costat dels Cuernos del Paine, un altra part del parc tan o més espectacular que la primera. En un parell d'hores vàrem poder veure totes les possibilitats de canvis de colors del cel i dels núvols, arc de Sant Martí inclòs. Aquell lloc és molt ventós, i és quasi impossible tenir un dia sense vent. A excepció de primeríssima hora, el vent és constant. Per això les formacions nuvoloses són espectaculars, i els cels patagònics són considerats dels més bonics del món. Difícil és fer una fotografia sense núvols, cosa que agraeixen en gran manera els fotògrafs.

Ens va costar pujar al cotxe per a sortir del parc; no trobàvem el moment. Marxàrem sabent que ens quedava tot el dia de cotxe a través de la pampa. Vàrem creuar la frontera xileno-argentina, una caseta de fusta situada al costat de la carretera, enmig del paratge desèrtic. Una frontera que feia la impressió que no tancava res, com la porta que poguessis posar a l'entrada d'un camp sense barrar. Allà papers, passaports i pagar, naturalment. Sortint cap a Argentina vàrem evitar l'escorcoll de maletes a la recerca d'un préssec o una poma, inconvenient que sí que havíem tingut entrant a Xile. Els xilens tenen la mania que de l'Argentina, a través de la fruita, entren plagues a casa seva, i no deixen passar ni una cirera. Però jo crec que tota aquesta parafernàlia forma part de la gran estimació que els xilens tenen pels argentins i viceversa. Els xilens diuen que els argentins només xerren i que són uns ganduls, i els argentins diuen dels xilens que són uns antipàtics malcarats. Com veieu, un ambient fantàstic que, pel que sembla, es va accentuar a partir del conflicte de les Malvines.

A través de la Patagònia argentina arribarem cap al vespre al Calafate, on visitarem les glaceres del Perito Moreno, Upsala, Onelli i Spegazzini.

La Patagònia: un lloc diferent, molt aconsellable per a aquells a qui agrada la natura extrema, per a aquells a qui agrada no patir calor, per als qui volen gaudir, d'un cap de dia a l'altre, d'un cel difícilment explicable.

MOWGLI

Il·lustració de Laboratorium